

Ако сте се којим случајем усудили да протестујете против бомбардовања Југославије, ако сте члан комитета за одбрану Слободана Милошевића – балканског касапина и новог Хитлера – ако критикујете политику лидера слободног света и негирате званичну истину о југословенским ратовима, ако нисте јасно и гласно антисрпски оријентисани, заслужили сте праведни гнев оних осетљивих душа које бол страдалих од српске руке осећају као сопствени, па чак и јаче. (Читаоцу је препуштено да у овом тексту ставља знаке навода где жели, ако то жели.)

Горњи пасус се не односи на Петера Хандкеа. То је инвентар недела почившег Харолда Пинтера, добитника Нобелове награде за књижевност 2005. Ко памти шта се догађало пре готово петнаест година, сетиће се да та додела Нобелове награде није ни изблиза изазвала такав одијум првосвештеника хуманизма и овлашћених чувара савести човечанства. Те 2005. нико није подносио оставке, нико није бојкотовао доделу награде, нити је Пинтер игде постао персона нон грата. Било је гунђања, било је критике због пишевих политичких ставова, али додела Нобелове награде је прошла безболно. Остала је упамћена само по Пинтеровом говору у коме је оштро критиковао америчку империјалну политику.

Како то да су многе од тананих, осетљивих душа преспавале Пинтерова непочинства? Болови су, те 2005, морали бити јачи но данас, с обзиром на временску близину мрачних деведесетих. Зашто је Пинтер прошао много боље него што Хандке данас пролази?

Разлог је једноставан – Пинтера је штитила домаћа јавност и дух британске интелектуалне сцене. Британци не воле да се њихова велика имена провлаче кроз блато и да се преко њихових леђа стичу јефтине политички поени и потврђује правоверност. Британци знају да се Пинтери не рађају свакога дана, па не желе да их жртвују у име дневнополитичког ћара. Коначно, медијски тоталитаризам мора имати и понеки смоквин лист. Укратко, Пинтера је имао ко да брани, и бранио га је одмах када су се појавили први покушаји да се писац дискредитује због својих политичких ставова.

Није мудро качити се са Британцима и то су и те, 2005. добро знали сви који се данас јуначе клевећући Хандкеа. Отуда су доследно и неустрашиво искористили прилику да се не огласе поводом доделе награде Пинтеру. Исти опортунизам, исти кукавичлук у чије име се данас разапиње Хандке, колико јуче спречио је линч Пинтера.

Хандке у Аустрији не ужива заштиту коју је Пинтер уживао у Британији, Хандке у Бечу нема позицију какву је Пинтер имао у Лондону, нити културна сцена Аустрије има глобалну позицију какву има британска. А без заштите моћног јавног мњења, сезона лова је увек отворена. Хандке је зато лака мета и број оних који га бране много је мањи од броја оних који га брутално нападају не бирајући речи.

Нападом на Хандкеа они истовремено бране себе и све оне монструозне лажи које су о Србима износили током деведесетих. Они, који хладним погледом ајкуле посматрају сатирање и патњу жена и деце у Ираку, Либији, Сирији, Јемену, уверавају свет да је њихов одијум према Хандкеу узрокован његовим негирањем геноцида у Сребреници. Ритуалним прањем руку и савести они поручују – не, ми нисмо равнодушни према патњама муслимана – ево, погледајте колико саосећамо са њиховим страдањима у Босни.

